No. 53.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 2 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodliekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

GRIEKENLAND.

ATHENE, den 10. April. Alhier is eene verschrikkelijke zamenzwering ontdekt, welke ten doel had niet alleen om het bestaande ministerie omver te werpen, maar ook om de leden van hetzelve, benevens hunne voornaamste aanhangers, te vermoorden. Zij moesten den 6. wanneer zij ter gelegenheid van het verjaring-feest der omwenteling van 1821, volgens gebruik onder de zuilen van den Jupiters-tempel bijeen zouden zijn, door een deel van het garnizoen onder *Andreas Londos* en *Kalergis* overvallen en om hals gebragt worden. Reeds sedert eenige tijd had de regering een donker besef dat er iets gesmeed werd, doch eerst nadat men een' nieuwen gouverneur van Attika en eenen nieuwen opperpolicie-commissaris had aangesteld, werd door dezen laatsten, den Heer *Ramphus*, zoo men zegt een zeer scherpzinnig man, de eigenlijke zamenhang der zaak ontdekt. Men beweert echter, dat dit onder omstandigheden geschied is, welke niet veroorlooft de aanleggers van het complot in regten te vervolgen.

DUITSCHLAND.

— Men leest in het Agramer dagblad *Luna*, onder den titel van *Menschenhandel in Walachye in de 19e eeuw:* „Bij de heeren zonen en erven van den overledenen *Niclaas Nika*, in de voorstad St. Vinere, in Bucharest, zijn te koop 200 Heidensche familien, beoefenende verscheidene handwerken, als zilversmeden, schoenmakers, muziekanten, smeden, landbouwers, enz. De gegadigden kunnen zich over de koopvoorwaarden verder verstaan met de eigenaren in gemelde voorstad."

— De Weener correspondentie van de *Ober Post-Ambt-Zeitung* behelst de volgende grap:

„Een advokaat alhier, een *nec plus ultra* van sluwheid en fijn vernuft, maakte ijverig zijn hof aan zekere jonge dame, en was voornemens haar te huwen, toen een officier optrad en zich tot zijn medeminnaar verklaarde. Deze meende den advokaat af te schrikken, en zeide hem dat hij met hem vechten of van de dame afzien moest. Maar de advokaat nam de uitdaging aan en beloofde ter bestemder tijd en plaats zich te laten vinden. Hij hield woord, betuigde echter zijne wederpartij dat hij in de schermkunst volstrekt onervaren was en daarom een paar pistolen had medegebragt, van welke hij er een kon uitkiezen, en daar de jurist den grootmoedigen wilde spelen, sloeg hij zijne tegenpartij voor, het eerste schot te doen; de officier nam het aanbod aan, brandde los, en zijn gehate medeminnaar stortte ontzield voor zijne voeten neder. Nu vreesde hij de geregtelijke vervolging, nam postpaarden en vlood in allerijl naar eene afgelegene provincie, om zich daar schuil te houden. Na eenigen tijd sprak hij iemand, die kort geleden uit Weenen was gekomen, die de jonge dame zeer goed kende en dikwijls met haar in gezelschap kwam; deze vraagde hem waarom hij zich zoo hals over kop verwijderd had. « Hoe! riep de officier, hebt gij dan niet van mijne affaire gehoord? Ik ben het, die den advokaat doodgeschoten heb." — « Wat zegt gij! die leeft als een visch in het water en heeft nu onlangs uwe voormalige liefste gehuwd. O, dan zijt gij het zeker, wien hij dien koddigen trek gespeeld heeft, door zich dood te houden, om zich van een zoo gevaarlijken mededinger te ontslaan." — De officier wilde in het eerst woedend worden, zich aldus te hebben laten verstrikken; doch ten laatste moest hij zelf om de looze streek lagchen. De advokaat had de pistolen slechts met los kruid geladen. Ga nu maar met advokaten duelleren!

FRANKRIJK.

PARIJS, den 26. April. Een dagblad kondigt aan, dat er in de maand Augustus of September eene bijeenkomst te Parijs zal zijn, van zes gekroonde hoofden: eerst Z. M. de Koning der Franschen, dan H. M. de Koningin van Engeland, de Koning der Belgen, de Koning van Napels, de Koningin van Spanje en de Koning der Nederlanden.

— Er zal binnen kort, te Parijs, een blad verschijnen met den titel van *La Semaine*. Dit algemeen blad, met gravuren en illustratiën, die alles zullen te boven gaan wat er in Frankrijk, Engeland en Amerika bekend is, heeft zijnen onmeetbaren prospectus in het licht gegeven. Het blad zal eens per week, in 32 bladzijden in folio, verschijnen, tegen 18 fr. per jaar of 2½ cent per dag. De verzameling van een jaar zal zoo veel stof als 104 gewone boekdeelen bevatten. Ieder nummer, afzonderlijk genomen, zal slechts 17½ ct. kosten. De letterkundige, administrative en financieele sommiteiten van Parijs, zullen deze reuzenonderneming ondersteunen.

— Men leest in het dagblad *l'Ordre de Limoges*, van den 21. April, het volgende voorval:

Voorleden Vrijdag was de gansche bevolking van het stadje Angoisse, departement der Dordogne, in rep en roer. Eenige voerlieden hadden tegen den muur van het kerkhof een vreemd gedruisch gehoord en hadden het in de afspanning verteld. Op dit verhaal hadden al de omstanders gezegd. « Maar indien het *Pieter* was, en deze nog niet dood ware. — Van welken *Pieter* spreekt gij? — Wel van hem dien wij heden avond begraafden en naar het graf begeleid hebben ...... *Pieter* eindelijk, welken wij tweemaal hebben gemeend dat overleden was, en die, na eenen nacht wakens, weder tot het leven kwam. — Maar hetgeen gij daar zegt, is waarlijk verwonderlijk, laat ons eens gaan zien, of hij niet levend is begraven geworden." Op dit voorstel vloog men van tafel op en begaf men zich te gelijk naar het kerkhof. Men luistert, en hoort een dof maar herhaald gerucht, dat van onder den grond scheen te komen. Toen twijfelt men niet meer; men dringt op het kerkhof en komt ter begraafplaats: In allerhaast ontdekt men de kist, en men vindt *Pieter* nog levende; maar in den jammerlijksten toestand, hebbende hij door het hevig stampen tegen de kist de handen en voeten bebloed. Gelijk men wel kan denken werd de arme man, welken men na eenen doodslaap van dertig uren had ter aarde besteld, uit de kist gehaald, om hem de zorgen, welke hij hoogst noodig had, toe te dienen. Maar *Pieter* bleef niet lang meer in leven; want hij was naauwelijks sedert een kwartier uurs ontgraven, of hij blies op het kerkhof zelfs en voor altijd den laatsten adem uit.

— Uit Havre schrijft men: De van Rotterdam aangekomene stoomboot *Hamburg* had aan boord twee honderd passagiers, welke van de Rijnoevers komen en zich hier naar de Vereenigde Staten willen inschepen. Sedert twee maanden stroomen vele landverhuizers herwaarts, en elke Amerikaansche pakket neemt hare volle lading mede. Vermoedelijk zullen dit jaar even veel landverhuizers hier door komen als in 1841, toen het bedrag was 19,600 van de 43,661 Duitschers, die naar Amerika vertrokken. Na Havre is Bremen de haven, die er de meeste heeft zien vertrekken, in 1841 bedroeg dit getal aldaar 19,145.

BELGIE.

— Men schrijft uit Turnhout:

Op Donderdag namiddag heeft een vrij hevig onweder in deze omstreken gewoed. Te Merxplas heeft de bliksem een huis getroffen en is in hetzelve brand ontstaan, doch men heeft dien spoedig overmeesterd. Te Beersse en te Wortel zegt men ons, dat eenige boomen zijn uitgerukt. Een aanhoudende slagregen vergezelde dit onweder.

— De phosphorieke zwavelstokken nemen thans een zeer werkzaam deel aan de noodlottige gebeurtenissen welke er plaats hebben. Een nieuw voorval heeft voorleden Maandag te Luik plaats gehad en verdient wel de aandacht van een ieder, om reden dat het van aard is om zich dikwijls te kunnen vernieuwen.

Eene ongetrouwde vrouw, *Duvin* genaamd en 64 jaren oud, bewoonde eene kamer in de Moedergodsstraat te Luik. De geburen haar op het gewone uur niet ziende verschijnen, werden achterdochtig en begaven zich naar hare kamer, klopten, maar kregen geen antwoord; toen heeft men de deur opengebroken en is men in de kamer gedrongen, alwaar men haar dood uitgestrekt vond liggen.

De policie-commissaris van de wijk, van het gebeurde onderrigt, heeft zich ter plaats begeven, bijgestaan van eenen geneesheer, die verklaard heeft dat deze vrouw versmacht gestorven is. Men heeft nevens haar een doosje verkoolde phosphorieke stokjes gevonden. Men veronderstelt dat de ongelukkige het doosje zal geopend hebben om er een stokje uit te nemen, en dat op het oogenblik dat zij het heeft doen vuur vatten, geheel de hoeveelheid zal in brand gekomen zijn; de zwavel die in eens deze massa moest uitwerpen, zal haar gevat en dadelijk verstikt hebben.

— In de West-Vlaandersche gemeente Iseghem had een 9jarig kind bij eene prijsuitdeeling een kiel bekomen. Nimmer had de onnoozele knaap zulk een schoon kleedingstuk aan het lijf gehad, ook zou men zich moeijelijk zijne blijdschap kunnen verbeelden. Maar toen hij t'huis kwam ontwaarde de moeder, o droefheid! dat haar kind, door overmatige vreugde, zinneloos geworden was. Ja, dat kind is volstrekt krankzinnig; het lacht nu en dan, beziet zich met zekere tevredenheid, zich bij pozen de armen strijkende! Tot dus verre zijn de voorgeschrevene geneesmiddelen zonder goed uitwerksel gebleven.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 28. April. In de zitting van de Tweede Kamer van heden, zijn de beraadslagingen geo-

IK HEB DEN VISCH.

De gewoonte der Engelsche losse heeren naar de mode, om maar even op de Fransche of Belgische kust over te wippen, als beeren of soortgelijke lastige gedierten het hun in hun vaderland zoo ongemakkelijk maken, dat zij zich daar niet meer op straat durven vertoonen, is de reden, waarom Boulogne, Ostende en andere steden, die bij zulke gelegenheden de hoofdverzamelplaatsen zijn, doorgaans een wonderbaarlijk gemengd gezelschap herbergen en dikwijls getuigen van al heel zonderlinge tooneeltjes zijn. Al eischen we niet van onze geachte lezers, dat zij aan de hier volgende romaneske historie in al hare bijzonderheden onvoorwaardelijk geloof slaan, durven we toch gerust verzekeren, dat er niets inligt, wat tegen de mogelijkheid of zelfs de waarschijnlijkheid strijdt.

Sir George Tindal was een jong baronet uit goede Engelsche familie en kwam voor eenige jaren onder vrij wat zonderlinge omstandigheden te Boulogne aan. Nog zeer jong, viel hem een aardig vermogen van zijn vader toe, maar hij had zich zoo zeer aan de modedwaasheden der jonge lieden van stand overgegeven, dat hij bijna al zijn geld in paardenrennen en harddraverijen zoek bragt. Nog altijd evenwel behield hij goede vooruitzigten. Een oom van moederszijde, een koopman en een der rijksten in de hoofdstad, had geen vleeschelijke erfgenamen, en daar hij zelf niet lang meer leven konde, lag het in den natuurlijken loop der dingen, dat hij zijn gansche groote vermogen aan zijn neef overliet. Hij had den joogen man ook wezenlijk hartelijk lief, en slechts diens loszinnig gedrag was 't, dat hem in hooge mate verbitterde. Dat wist sir George ook zeer goed; 't had al menigmalen vrij ernstige bezorgdheid bij hem doen ontkomen. Eens, dat hij juist ook weer over deze zaak nadacht, kwam de bijna te gronde gerigte baronet op een inval, dien hij in den beginne al voor zeer gelukkig hield. « Hoe kostelijk," dacht hij, « is 't mijn oom altijd in de papieren gelukt! Zou ik ook niet even goed langs dien weg mijn fortuin kunnen maken? Als ik mijn klein beetje, dat mij nog overschiet, in de groote loterij waagde; wie weet, met wat groote prijzen ik er uitkwam!? Ik kan 't immers beproeven; al, wat ik tegenwoordig nog heb, is toch pas 't opbewaren waard. We kunnen eens zien!"

Arme sir George! Hij vergat, dat de zee ondoorgrondelijke diepten heeft: hij stak zijn alles in de papieren. Eenmaal, tweemaal liep 't geluk hem mee. Dronken van vreugde, waande hij, dat hij slechts te wagen had om te winnen. Ongelukkigerwijze was hij nogtans een onnoozel nieuweling in de handen van volleerde spelers. Hij verviel in de klaauwen van papierjoden en effectensmousers, die in hun boekje zorgvuldig hadden opgeteekend, hoeveel en van waar hij dat te wachten had, en die, door een en andermaal hem iets te laten winnen, hem een lokaas voorhielden, tot zij hem door listen en treken, waarom men wel een gemeenen dief, maar niet zulk slag van schurken en afzetters op de publieke markt geeselen kan, in een poel van schulden hadden gestort, waaruit zelfs zijn ooms vermogen hem bezwaarlijk meer geheel zou hebben opgetrokken. Nadat zij hem daarop door zijne schuldbekentenissen en acceptatien geheel in hun net hadden getrokken, wachtten zij rustig den tijd af, dat hij de hem toegedachte erfenis aanvaarden zou, en hielden zich verzekerd, dat hun slagtoffer hun voortaan niet kon ontgaan.

Gedurende de eerste maanden, die op deze ongelukken volgden, sloop sir George, als een man met een strop om den hals, in de stad rond en had tijd, om zich over een belangrijk onderwerp in overpeinzingen te verdiepen. Zij betroffen niets minder, dan geheel zijn te erven vermogen. De jonge baronet had van nature een goed verstand; hij was wel opgevoed, en men kan zeggen: zijn hart was goed en zijne gezindheid jegens alle menschen onder gewone omstandigheden eerlijk; maar zijne manier van leven en zijn omgang hadden zijne zedelijke beginselen vrij wat van hare degelijkheid doen verliezen. Dit bleek thans duidelijk. Het punt, waarom hij met zijne gedachten draaide, was: of hij zich thans, daar hij ten volle overtuigd was, de gans geweest te zijn, die zijne schuldeischers geplukt hadden, tot vervulling zijner verpligtingen jegens hen gehouden moest rekenen, ja of neen. Zijn verstand zeide ja, want zij hadden zich bij hunne handelwijze binnen de grenzen der wet gehouden; zijn eergevoel zeide hetzelfde, want zij hadden zijne handteekening; maar, zeide eene andere stem in zijn binnenste, zij verschaften zich die door slechte middelen en hebben door mij niet een enkelen schelling verloren. Ondervinding was het artikel, dat mijne dwaasheid ten koste van een fraai vermogen van hen kocht, en daarvoor kwam geen penning uit hunne zakken. Bovendien ben ik tot den bedelstaf gebragt, als ik deze bloedzuigers betaal. — — Het einde van alles, was, dat sir George's oom stierf en naauwelijks bevond de jonge baronet zich een paar uren in het bezit van zijn vermogen, dat geheel in papieren en geld bestond, of hij was daarmede ook reeds naar Boulogne op weg. De schuldeischers raasden en tierden; maar vooreerst wisten zij niet, wat rigting hij had genomen, en dan vervolgens heeft het wel wat zwarigheden in, zijn geld terug te bekomen van lieden, die naar het vasteland zijn gevlugt.

Sir George sloeg zijn verblijf in een klein landhuis bij Boulogne op. Dat Boulogne, bijgenoemd *sur mer*, is, naar men weet, eene Fransche zeestad, in het departement *Pas de Calais*. Hij was in staat geweest, om na het betalen van eenige zoogenaamde eereschulden nog zoo veel mee te nemen, dat hij behoorlijk van zijne renten leven kon, t. w. zoo wat hij de 20,000 p. st. Een tijd lang leefde hij in stille afzondering, en ging slechts bij enkele gelegenheden uit. Het gezelschap, waarmede hij alsdan in aanraking kwam, was niet zoo, dat het er veel naar vroeg, wat hij wel kon gedaan hebben of nog van begrip was te doen, zoo lang hij zich slechts fatsoenlijk gekleed vertoonde en zich als een beschaafd mensch gedroeg. Zoo leidde sir George een tijd lang een gerust en ongestoord leven, met uitzondering van eenige speldeprikken, die hem de geschonden eer nu en dan gaf, tot de liefde, die niemand onaangevochten laat, den vlugteling in den weg trad en hem alle rust benam. Er kwam namelijk eene dame naar Boulogne, die zich baronesse d'Estival noemde. Het gerucht zeide, dat zij eene Engelsche van goede afkomst en de weduwe van een vreemden edelman was; zij was jong en schoon, en ging door voor rijk. Niet lang duurde het dus, of al deze goede eigenschappen onderwierpen alle jonge heeren van 't vrolijke Boulogne aan de heerschappij der barones, en ook onzen baronet telde men onder hare stomme aanbidders. Een tijd lang onderscheidde zij hem echter niet boven anderen, en moest hij zich op een eerbiedigen afstand houden. Een toeval bragt het tot eene verklaring tusschen hen beiden. Door eene onverklaarbare onvoorzigtigheid van haren koetsier was de kabriolet der barones op het punt van voor sir George's deur te worden omgeworpen. De jonge baronet sprong toe, en daar de dame doodelijk ontsteld was, drong hij haar, voor eenige oogenblikken bij hem af te stappen. Zij deed dat. Het was voormiddag, en zij ontbeten zamen. Sir George noodigde haar uit, zijnen tuin eens te bezien, en zij volgde hem. Toen het eindelijk haar tijd werd, verzocht sir George vergunning, om zelf de teugels op te vatten en haar in plaats van haar lompen koetsier te rijden. Het gevolg van dit een en ander was, dat de baronet een dagelijksch bezoeker van de barones werd en, toen hij haar eindelijk zijne liefde bekende, een antwoord ontving, dat hem veel hoop gaf, zonder hem nogtans iets bepaalds te beloven.

Sir George kon niet lang met de schoone barones bekend zijn, zonder te bemerken, dat zij eene vreemde en wel wat overdreven liefhebberij bezat. Op het hengelen was zij hartstogtelijk verzot. Voor den tijd van haar verblijf te Boulogne huurde zij eene groote jol, een tusschending tusschen eene visschersboot en een jagt, en elken morgen, als het weer goed was, stond zij met de zon op en vermaakte zich met langs de kust te hengelen.

« Ik kan niet begrijpen, wat vermaak gij in zulk eene bezigheid vinden kunt," zeide sir George haar op zekeren dag.

vend over het ontwerp betrekkelijk het muntwezen, en is hetzelve met 36 tegen 18 stemmen aangenomen.

AMSTERDAM, den 28. April. Kort vóór half vijf ure is Z. M. de Koning, verzeld door Hoogstdeszelfs Schoonzoon, Z. K. H. den Erf-Groothertog van *Saksen-Weimar-Eisenach*, doch overigens door geen der andere leden van het Koninklijk Gezin begeleid, alhier aangekomen. Terstond na zijne komst verscheen Z. M. met den Erf-Groothertog op het balkon van het paleis, waar Hoogstdezelven door de menigte, die bijna geheel den Dam vervulde, met vrolijk gejuich begroet werden, welke blijken van hartelijke genegenheid Z. M. en de Prins met minzaamheid beantwoord hebben.

EINDHOVEN, den 26. April. Eenige weken geleden, is een landbouwer in de gemeente Strijp, arrondissement Eindhoven, door de ambtenaren der belastingen bekeurd geworden, omdat hij, bij gelegenheid dat hij zijn graan ter molen bragt, mede een zakje graan voor zijnen buurman had opgeladen, zonder als voerman te zijn gepatenteerd, en deze meer dan fiscale handeling schijnt de goedkeuring van den heer arrondissements-directeur te hebben weggedragen, althans men heeft den man willen noodzaken, om voor meer dan *f* 10 te transigeren. Zijn de belastingwetten dan nog niet drukkend genoeg voor de ingezetenen? en moeten vriendschap of dienstbewijzen tusschen de ingezetenen daarbij ook worden afgeschaft? Dat men zulks dan met ronde woorden in de wet brenge, en de toepassing daarvan niet langer aan de willekeur der ambtenaren overlate!

ROTTERDAM, den 28. April. In den nacht tusschen Vrijdag en Zaturdag ll. heeft er eene geweldige inbraak plaats gehad in het pakhuis of kantoor van den Heer *van der Valk*, aan den Boeren Steiger alhier. Tusschen de policie en de dieven moet een hevig gevecht zijn voorgevallen, waarbij een der laatsten gegrepen is. Er is niets van belang vermist. (*Rott. Cour.*)

VLISSINGEN, den 1. Mei. Heden morgen is van hier per Stoomboot naar Bergen op Zoom vertrokken en verder naar deszelfs bestemming, Breda, het 2e Bataillon van het 7e Regement Infanterie, hetwelk alhier gedurende een jaar garnizoen heeft gehouden.

— Men meldt uit Lekkerkerk van den 23. April: Met bevreemding zag men alhier heden morgen uit Rotterdam aankomen de heeren officieren van justitie, regter-commissaris en substituut griffier, benevens twee geneeskundigen. Alras ontdekte men de reden hunner komst, nadat men het lijk van wijlen den eerw. heer *Bart van Willes*, in leven theol. doctor en predikant bij de hervormde gemeente alhier, had opgegraven en zich daarmede in de nabij het kerkhof gelegene kerk begeven had. Naar men verneemt, zou er groot vermoeden bestaan, dat gemelde predikant, welke in October des vorigen jaars overleden is, aan vergiftiging zou gestorven zijn. Men heeft het hart, de maag, enz. medegenomen, na dezelve vooraf behoorlijk in flesschen of potten verzegeld te hebben, om aan een scheikundig onderzoek onderworpen te worden.

Ingezonden Stukken.

Met verontwaardiging lazen vele met ons in de *Vlissingsche Courant* van den 23. dezer het artikel uit Zierikzee, waarin de waardige en algemeen geachte Burgemeester dezer stad op de laaghartigste wijze wordt verguisd en gelasterd door één' zijner weinige vijanden, die, ongetwijfeld, uit persoonlijken haat en wrok, zich niet ontziet, om hem als privaat burger, niet minder, dan als Magistraatspersoon, te beschuldigen van handelingen, tot welke niemand, die den heer DE CRANE persoonlijk, of zijne denk- en handelwijze kent, hem bekwaam zal achten, en welke trouwens ook geenen anderen grond kunnen hebben, dan alleen de zucht, om hem zoo mogelijk, de achting zijner medeburgers te ontrooven. Getuige zij daarvoor het eenige, bij hetzelfde artikel gestelde voorbeeld, betreffende de conditien der openbare verpachting van stads jagten. Die daadzaak is bekend, maar ook even daarom door niemand ten kwade uitgelegd, die slechts weet, dat het *de Raad*, en niet de *Burgemeester* is, die de pacht-conditien geregeld en gearresteerd heeft, en deze dus evenmin door den Burgemeester alleen, als door hem en de Wethouders in eenig opzigt konden veranderd worden, hetzij ten verzoeke van eerstgemelden's zoon, hetzij van eenig ander liefhebber der jagt.

En is nu de eenige aangevoerde daadzaak door eene zoo eenvoudige toelichting tegen elke ongunstige beschouwing gewaarborgd, even gemakkelijk zoude het zijn, meerdere daadzaken van alle kritiek te zuiveren, indien de steller van het bedoeld artikel het gewaagd had, andere voorbeelden aan te voeren, en wij zouden ook *dan* het genoegen mogen smaken, den heer Burgemeester in alle deelen volkomen te regtvaardigen, en te zuiveren van eenen blaam, zoo onverdiend op den man geworpen, wiens persoonlijke hoedanigheden hem de algemeene achting met regt hebben doen verwerven, en het moet hem grieven, zijne veeljarige zorgen en ijverige bemoeijingen voor het belang der ingezetenen van Zierikzee aldus miskend te zien door eenen onwaardigen die, bekend wordende de algemeene verachting niet zal ontgaan. En, het is, ten einde eenmaal aan zulke schandtaal perk te stellen, te wenschen dat de schrijver van dat artikel, die zich achter het schild van naamloosheid verbergt, door een regterlijk onderzoek bekend worden, en den verdienden loon voor zijn geschrijf erlangen zal. Voorshands echter houden wij dien schrijver voor eenen vuigen eerroover en lasteraar, wanneer hij den moed niet heeft, om zich openlijk in *deze* courant bij name bekend te maken en bewijzen voor zijne beschuldiging in te brengen.

Moge deze wederlegging voor het publick, onzen geachten Burgemeester eenige vergoeding schenken voor den hoon, hem aangedaan, en hem het bewijs leveren, dat, zoo hij al eenige bittere vijanden telt, *hun* getal echter verre door dat zijner hoogschatters en vrienden in deze stad wordt overtroffen, wier *vurige wensch* het is, dat hij, bij de overtuiging, van nog lang nuttig te kunnen zijn, eene waardigheid *moge blyven* vervullen, door hem steeds met eere bekleed; en alzoo hen te leur stellen, die zich welligt vleijen, den heere Burgemeester, door allerlei lasterlijke aantijgingen, tot het besluit te zullen brengen, die waardigheid neder te leggen.

ZIERIKZEE, den 27. April 1845.

J. VAN DE VELDE OLIVIER.
A. F. BROEKSMIT.
S. VAN DEN HAMER.
P. C. LANDSKNEGT.
F. A. VAN ZUNDIJK.
S. G. NAUTA VAN DER GRIJP.
F. C. CATS.
J. OCHTMAN.
J. JAGT.
A. VAN PELT.

Advertentien.

§ § § De DAMES welke zich vereenigd hebben tot het ontvangen van Liefdegiften ten behoeve der Weduwen *VAN VERRE* en *VAN DER KUYL*, rekenen het zich tot eenen aangenamen pligt, sedert de laatste advertentie nog dankbare melding te kunnen maken van verscheidene bij haar ontvangene bijdragen, als:

Op de lijst nog ingeschreven	*f*	6.10.
Opbrengst eener kinderloterij	«	3.00.
Van een man uit Gorinchem	«	0.25.
Door de Weduwen bijgevoegd ieder eene som van *f* 100, door haar ontvangen uit de algemeene Loodskas	«	200.00.
Opbrengst eener inschrijving te Neuzen, door tusschenkomst van den Onder-Commissaris J. DREGMANS, bij het Nederlandsche Loodswezen aldaar	«	66.00.
Van de Israëlitische Gemeente te Vlissingen	«	5.60.
Van de Gebroeders ABRAHAMS, welke zich met de inzameling te Middelburg welwillend hebben belast	«	70.48.

Hiervan wordt nu 's wekelijks aan iedere Weduwe *f* 3 uitbetaald, terwijl ook het voornemen is voor de winterprovisie of andere buitengewone uitgaven hun te gemo[et] te komen.

§ § Op Woensdag den 7. Mei zal het POSTKAN-TOOR *verplaatst* zijn, in de Beurstraat Wijk [D] N°. 26.

De Directeur,
J. J. VAN LEERSUM.

§ § § Met voorkennis van den Wel Ed. Gestrenge[n] Heer Kolonel van het 7e Regement Infanterie zal het

HOORN-MUZIJK

van genoemd Regement zich op Zondag den 4. Mei bij gunstig weder, in de Uitspanning *LA BELLE VU[E]* op DEN ABEELE doen hooren.

Programma.

1. Ouverture de *Masaniello*, de *Caraffa*.
2. Cavatine de l'opera *Anna Bolena*, de *Donizetti*.
3. Fashionablen Walzer de *J. Labitzky*.
4. Cavatine de l'opéra *Norma*, de *Belline*.
5. Pas redoublé.

2e AFDEELING.

1. Grand Potpourri de differents Opéra's.
2. Walzer.
3. Potpourri *les diamants de la couronne*.
4. Furioso-galop de *J. Labitzky*.
5. Pas redoublé.

Aanvang ten 5 ure. J. BOM.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1. Mei. Sedert den 28. April. zijn alhie[r] ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Marie; O. G. Haak, Carolinienseel, raapzaad; Fremen[t] T. Taylor, Charleston, katoen en rijst; Jupiter, J. Swertsen Rio Janeiro, koffij; Plantina, R. Manson, Mobile, katoen; Pigeon, G. de Meine, Marseille, de vrouw Gepke, E. C. Valk Hamburg, beide stukgoed; Anna Maria, J. H. Fiers, Hamburg garst; the George, G. le Reuz, Polen, porcelein en aarde.

Voor Vlissingen bestemd:

The Marij, E. Drijden, Seaham, steenkolen.

MIDDELBURG, den 30. April. Heden is ter reede van Ve[ere] gearriveerd de kof de Onderneming, kapitein W. Nachtegael van Seaham naar Middelburg, met kolen.

— Volgens brief van kapitein Giltjes, voerende het Zeepaard welk schip den 20. April namiddag van de reede is vertrokken was dit schip den 22 daaraanvolgende, 's morgens 8 ure, in goeden staat en met een' gunstigen wind zeilende op de hoogte van Goudstaart.

— Zr. Ms. transportschip Merwede, gevoerd door den lui[tenant] 1e kl. J. L. van Hasselt, uit Hellevoetsluis naar Suriname, w[as] den 18. dezer op de hoogte van het eiland Wight.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

30 April 1845.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche Tarwe	*f*	8.25	Zomergarst	*f*	4.0[…]
1 dito dito	«	7.85	N. W. dito	«	.
N. dito dito	«	6.25	N. W. Gr.-Erwten	«	.
2 J. Walch. dito	«	8.50	Z. Gr. dito	«	.
1 dito dito	«	8.00	W. Witte dito	«	.
Nieuwe dito	«	6.60	W. Witteboonen	«	.
O. Rogge	«	5.50	Br. dito	«	.
N. Rogge	«	5.40	N. W. Paardenboonen	«	4.9[…]
W. Koolzaad	«	.	Z. dito	«	4.6[…]
Zomer dito	«	.	Raapolie	*f*	40.00 p. v.
St. Joosland dito	«	.	Patentolie	«	42.00 «
Haver	«	.	Lijnolie	«	33.00 «
Boekweit	«	.	Raapkoeken	*f*	. de st.
Zomerzaad	«	.	Lijnkoeken	«	9.00 104 «
Winter garst	«	4.60			

« O, het is een dol prettige uitspanning," antwoordde zij vrolijk; « en bovendien hebben de doctoren mij aanbevolen, de zeelucht zoo veel te genieten en mij op het water zoo veel beweging te verschaffen, als mogelijk is. Zoo kwam ik tot die liefhebberij. Het is soms zeker eenigzins eentoonig, want schippers en bedienden zijn mijn gezelschap niet; maar ik ben door zekeren galanten majoor en zekeren dapperen overste al met beden bestormd, om mij gezelschap te mogen houden, en zal hun dat misschien in 't eind nog eens toestaan."

Wat kon nu een vurig minnaar anders, dan vergunning smeeken, om de plaats zijner mededingers in te nemen? Sir GEORGE bad, smeekte, en de schoone dame gaf hem eindelijk vrijheid, om haar den volgenden morgen op een harer gewone zeetogtjes te vergezellen.

De dag was kostelijk, en het paar ging met zonsopgang aan boord. Zij zeilden intusschen vrij ver in zee op, voordat de dame lust tot visschen betoonde. Op de eene plaats gaf zij voor, dat het water niet gunstig was, en vervolgens verklaarde zij weder, dien dag volstrekt niet tot hengelen gestemd te zijn. Sir GEORGE was met deze verklaring gansch niet ontevreden, want daarin lag, naar hij zich vleide, de bekentenis opgesloten, dat zij in zijn onderhoud genoegzaam behagen vond; en zij van haren kant scheen het er alleen op toe te leggen, om hem aangenaam bezig te houden. Eindelijk viel een zachte regen, en de barones noodigde haren aanbidder, met haar in eene kleine onaanzienlijke kajuit te gaan, waar hem wijn en gebak werd voorgezet. Hier zaten zij het eene uur voor het ander na, en de dame wist haren gast zoo zeer te boeijen, dat hij buiten haar alles vergat. Ten laatste echter trok hij zijn horologie en sprong op « Wat!" riep hij, « de dag reeds zoo ver gevorderd! Gij hebt het roer toch doen wenden?" Ook blies de wind bijna vlak van de kust. « Kom mevrouw, als gij van daag wezenlijk nog visschen wilt, is het hoog tijd, dat gij begint."

Het antwoord deed den baronet verbleeken. « Ik heb gehengeld," zeide zij zeer bedaard, « en wat meer is, ik heb mijn visch gevangen."

« Hoe meent gij dat?" riep sir GEORGE uit: « wat visch hebt gij gevangen?"

« Een van twintigduizend pond," was koelbloedig haar antwoord.

Sir GEORGE werd bleek en vloog de kajuit uit. « Duivels!" riep hij, zoodra hij in het rond had gezien. « Dadelijk 't roer omgegooid, stuurman; dat is Margate! Wij zijn immers op de Engelsche kust."

« Juist, sir GEORGE," zeide de dame achter hem.

Hij keerde zich om en zag haar aan. « Uwe bedoeling was dus, mij te vangen?"

« En meê naar Londen te nemen, sir GEORGE," antwoordde de dame bedaard en met een vriendelijk lachje om de lippen.

De bedrogene wendde zich tot de matrozen. « Mijne beurs!" riep hij uit: « vijfentwintig louis d'or als gij mij naar Boulogne terug brengt!"

« Vijfentwintig louis d'or," spotte de dame, « als in de andere schaal 20,000 pond sterl. liggen!"

« Valsch, verradelijk wijf!" riep de baronet woedend, terwijl hij met een oog in het rond zag, dat allen gevaar dreigde, als hij slechts de middelen had gehad, om de bedreiging te vervullen; maar de barones gaf een teeken, en in een oogenblik hadden twee paar gespierde armen hem weerloos gemaakt. De baronet worstelde met hen; doch vruchteloos. Er werd een strik gebragt en men bespaarde hem den smaad van het binden alleen op zijne verzekering, dat hij zich bedaard in de kajuit zou houden. Er scheen niets anders voor hem op te zitten, dan zich te onderwerpen.

Sir GEORGE zag thans met verbeten woede op de Delila, die hem bedrogen had. Zij had de matrozen bestraft, dat zij hem zoo onzacht hadden aangetast; maar deed anders geene aandoening blijken. « Verraden door u," zeide de gevangene, « door u, die ik zoo innig heb liefgehad!"

« Gij mij innig liefgehad!"

« Ja, en gij wist dat wel," antwoordde sir GEORGE. « Daar gij toch eene fortuinzoekster zijt, valsch schepsel! – zou mijn gansche vermogen met mijn hand u niet rijker betaald hebben, dan een armzalig Judasloon?"

De dame antwoordde niet, en ook sir GEORGE nam van het oogenblik, dat zij in de Theems landden, een verachtelijk stilzwijgen in acht. Hier werd hij aan de matrozen overgeleverd, die hem in een logement bragten, naar hij plegtig zijn woord moest geven van geene poging ter ontvlugting te zullen doen. Alles verloren achtend, was hij nu verheugd, dat men hem niet in eene gevangenis had opgesloten; al ware 't ook slechts voor zoo lang geweest, tot zijne schuldeischers van zijne opligting verwittigd waren.

Het was avond, toen de landing plaats vond. Sir GEORGE bragt een akeligen nacht door, terwijl hij zijn lot beklaagde, dat, zooals zijn geweten hem zeide, niet onverdiend was. Des morgens stelde hij eene akte op, waarin hij kort en goed alles aan zijne crediteuren overgaf. Naauwelijks was hij hiermede gereed toen een bezoek werd aangekondigd. Het was zijne verraderes de barones.

« Ellendig schepsel, wat zoekt gij?" vroeg hij ernstig. « [Is] uw werk nog niet afgedaan? Ik heb thans met anderen [te] doen."

« Met niemand dat met mij," zeide de dame met eene zacht[e] stem en eene bedeesdheid, die bij haar gedrag van gisteren sche[rp] afstak.

« Wat wilt gij daarmeê zeggen, mevrouw?"

« Ik ben uw eenige schuldeischer," antwoordde zij, terwijl zij hem tevens eenige papieren overhandigde, die hij oogenblikkelijk voor zijne ingeloste schuldbekentenissen herkende. « Gij had eens eene nicht, sir GEORGE," vervolgde zij met neergeslagen oogen.

« O ja – ANNA FULTON, hernam hij; « wij waren speelkameraden."

« Zij ging als kind buitenlands met hare familie."

« Juist – naar de Oost, en is daar, naar ik gehoord heb, me[t] een rijken planter getrouwd. Het speet mij, toen ik dat hoorde want wij hadden elkaâr als kinderen al lief."

« Zij trouwde tegen haren wil," zeide de dame; « want o[ok] zij herdacht aan oude tijden. Tegenwoordig is zij weduwe."

Sir GEORGE was allengs een licht opgegaan. Hij sprong drift[ig] op de dame toe, greep hare hand en riep blij verrast: « G[ij] zijt ...."

« Ik ben uwe nicht ANNA."

Het is onnoodig, ons verhaal tot over het punt uit te rekken waar de verbeeldingskracht des lezers doen kan, wat te doe[n] nog overig is. De dame was als eene rijke weduwe naar Enge[land] teruggekeerd; zij had den toestand en de ongelegenhede[n] van den haar onvergetelijken neef vernomen; zij had hem [te] Boulogne gezien; zij had dat schijnbaar ongeluk met ha[ar] rijtuig voor zijne deur zelve zoo beschikt en nader kennis met he[m] gemaakt. Hem op de vermelde wijze meê naar Engeland te lokken, was een moedwillige gril, een inval geweest, zooals di[e] meer in vrouwenhersens opkomen. Zijne schulden had zij betaald. Zij deden als alle romanhelden: werden man en vrouw, leefde[n] gelukkig, en wij wenschen, dat alle echtgenooten op den du[ur] zoo weinig berouw over hunne keus mogen hebben, als dit paa[r] dat immer over de zijne had.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.